

Mevlid-i Şerif

Allah adın zikredelim evvela,
Vacib oldu cümle işte her kula.

Kim ki, Allah adını önce ana,
Her işi kolay eder Allah ona.

Allah adı olsa her işin önü,
Asla ebter olmaz o işin sonu.

Bir kez Allah dese aşkla lisanın,
Kalmayıp dökülür bütün günahın.

Zikri tekrar eyle mütemadiyen!
Her murada erişir Allah diyen.

Haramı bırakıp, helal yemeli,
Şükredip her zaman Allah demeli.

Kerimdir, rahimdir, O ilâhımız,
Bize rahmet kıla yüce şahımız!

Varlığına, birliğine şek yoktur,
Ne yazık, üç tanrı diyen pek çoktur.

Varlığına edilse de çok hayret,
Cümle âlem yokken O vardı elbet.

O varken yok idi, insan, cin, melek,
Arş, dünya, güneş, gezegen ve felek.

Bunların hepsini, O var eyledi,
Birliğine hepsi ikrar eyledi.

Kudretini göstererek O Celil,
Birliğine kıldı bunları delil.

O dedi bir kere var oldu cihan,
Olma derse, mahvolur hemen o an.

Resulullah'tır bu varlığa sebep,
Onun rızasını, aşkla et talep!

Resulullahın nuru

Hak teâlâ yaratınca Âdem'i,
Âdem'le süsledi bütün âlemi.

Mustafa nurunu alnına koydu,
Habibimin nuru, bil bu nur dedi.

Kıldı o nur, onun alnında karar,
Kaldı onun ile nice zamanlar.

Daha sonra Havva alnına geçti,
Ondan oğlu Şit'e bu nur nakletti.

Erdi İbrahim'e, İsmail'e hem,
Söz uzayıp gider, hepsini dersem.

Doğunca O rahmeten lil-alemin,
Vardı nur onda karar etti hemin.

Doğumu

Âmine hatundur onun annesi,
O sedeften doğdu O dürdanesi.

Rebiulevvel ayının nicesi,
On ikinci pazartesi gecesi.

O gece ki doğdu, O hayr-ul beşer,
Annesi onda neler gördü neler.

Dedi gördüm, O Habib'in annesi,
Bir acep nur ki, güneş pervanesi.

Fırlayıp evimden çıktı nagehan,
Göklere dek nur ile doldu cihan.

Gökler açıldı, yok oldu karanlık,
Üç melek gördüm, elinde üç ışık.

Yarılıp çıktı duvardan nagehan,
Geldi üç huri bana oldu ayan.

Bu hususta derler o üç dilberin,
Asiye'ydi biri o mehpeykerin.

Biri Meryem hatun idi aşikâr,
Birisi hem hurilerden bir nigâr.

Çevre yanıma gelip oturdular,
Mustafa'yı birbirine muştular.

Dediler oğlun gibi hiçbir oğul,
Yaratılalı cihan, gelmiş değil.

Bu senin oğlun gibi kadri cemil,
Bir anaya vermemiştir O Celil.

Ulu devlet buldun, ey Âmine sen,
Doğacaktır senden O hulk-i hasen

Bu gelen ilm-i ledün sultanıdır,
Bu gelen tevhid-i irfan kânıdır.

Bir adı Mahmud, bir adı Ahmed'dir,
Varlığı cümle âleme rahmettir.

Âmine eder vakit oldu tamam,
Ki vücuda gele O hayr-ül enam.

Susadım gayet harareten katı,
Sundular bir cam dolusu şerbeti.

Şerbeti karşımda tuttu huriler,
Bunu Rabbimiz gönderdi dediler.

Kardan ak idi ve hem soğuk idi,
Lezzeti dahi şekerde yok idi.

İçtim onu oldu, cismim nura gark,
Edemedim kendimi ben nurdan fark.

Geldi bir ak kuş kanadıyla revan,
Arkamı sıvadı kuvvetle heman.

Doğdu o saatte O sultan-ı din,
Nura gark oldu, semavat ü zemin.

Kim olmak isterse ateşten necat,
Aşk ile, şevk ile etsin salevat!

Essalatü vesselamü aleyke ya Resulallah!
Essalatü vesselamü aleyke ya Habiballah!
Essalatü vesselamü aleyke ya Seyyidel-evveline vel-âhirin.

Mahlûkatın hepsi sevindi o an,
Dirilip âlem yeniden buldu can.

Kâinattaki her şey edip seda,
Çağrışarak dediler ki, merhaba!

Merhaba, ey âl-i sultan merhaba!
Merhaba, ey kân-i irfan merhaba!

Merhaba, ey sırr-ı furkan merhaba!
Merhaba, ey derde derman merhaba!

Merhaba, ey rahmeten lil-âlemin!
Merhaba, sensin şefial müznibin!

Bütün dertlilerin dermanı sensin,
Cümle âlemlerin sultanı sensin.

Çünkü nurun ruşen etti âlemi,
Gül cemalin gülşen etti âlemi.

Âmine hatun artmış idi hayreti,
Bir zaman akli gidip geldi geri.

Gördü gitmiş huriler hiç kimse yok,
Görmedi oğlunu yalvarırdı çok.

Bir an şöyle düşünceye dalmıştı,
Huriler onu götürdü sanmıştı.

O ulu, Kâbe'ye karşı duruyor,
Yüzün yere koymuş secde ediyor.

Secdede diliyle tahmid ediyor,
Kaldırmış parmağın tevhid ediyor.

Dudaklar kıpırdadı, söyledi kelâm
Anlayamazdım, ne derdi o hümam

Kulağım ağzına verdim, dinledim,
Söylediği sözü o an anladım.

Derdi ki, ya Rab yüzüm tuttum sana,
Ya İlahi ümmetimi ver bana!

Ümmetim dedi sana, O Mustafa,
Ver salevat sen de ona, bul safa.

Essalatü vesselamü aleyke ya Resulallah!
Essalatü vesselamü aleyke ya Habiballah!
Essalatü vesselamü aleyke ya Seyyidel-evveline vel-âhirin.

Miraca gitmesi

Dinle miracını o şahın ayan,
Âşıkısan aşk ateşine durma yan!

Pazartesi gecesi gerçek haber,
Leyle-i kadirdi o gece meğer.

O mübarek bahtı, o kadri yüce,
Ümmühanin evine vardı gece.

Orda iken nagehan o yüzü ak,
Cebrail Cennete git dedi Hak.

Bir sırmalı taç ve bir hulle kemer,
Hem dahi al bir burak-ı muteber.

Habibime ilet de, ona binsin!
Arşımı seyreylesin, beni görsün!

Cebrail cennete olunca revan,
Gördü ki, kırk Burak otluyor o an.

İçlerinden bir Burak ağlar katı,
Yiyip, içmez, kalmamış hiç takati.

Gözlerinden yaşlar eylemiş revan,
Ciğerini dertle etmiş perişan.

Dedi Cebrail, niçin ağlıyorsun?
Hüzünle ciğerini dağlıyorsun?

Arkadaşların yiyip içip gezer,
Sen inliyorsun, canını ne üzer?

Dedi, kırk bin yıl vardır ki ya emin,
Aşktır bana yemek ve içmek hemin,

Nagehan bir ses işitti kulağım,
O zamandan bilemem sağı solum.

Nedense yüksek sesle bağıldılar,
Ya Muhammed diyerek çağıldılar.

O andan beri bilemem, n'olmuşam,
O adın ismine âşık olmuşam.

Yüreğim içinde eridi yağım,
Âşık oldu görmeden bu kulağım.

Cenneti başıma bu aşk, dar eder,
Gece gündüz işlerimi zâr eder.

Gerçi cennet içinde duruyorum,
Hep cehennem azabı görüyorum.

Hazret-i Cebrail der ki, ey Burak,
Ağlama hep, verdi muradını Hak.

Bir kimsede, aşkın nişanı olur,
Akıbet maşuk, er geç onu görür.

Gel beri maşukuna götürüyüm,
Yarana merhem vurup bitireyim.

Aldı Cebrail Burak'ı o zaman,
Resulullah'a ulaştırdı o an.

Hak selam etti sana ey Mustafa,
Ki mübarek hatırın bulsun safa.

Buyurdu gelsin misafirim olsun,
Arşımı seyreylesin, beni görsün!

**Bu gece zahir olur esrar-ı Hak,
Gösterecektir sana didar-ı Hak.**

**Zemzemle doldu bütün âlem o an,
Arşa varır dediler Fahr-i Cihan.**

**Hem sekiz cennet kapısı açtılar,
Âlemin üstüne rahmet saçtılar.**

**Gel gidelim Hazrete, ya Mustafa!
Şu anda bekliyor eshab-ı safa!**

**Sana cennetten getirdim bir Burak,
Davet-i Rahmandır edesin idrak.**

**Çekti o anda Burak'ı Cebrail,
Önüne düştü ona oldu delil.**

**Göz açıp kapamadan Kudüs'e vardı,
Etrafını bütün nebiler sardı.**

**Enbiya ervahı karşı geldiler,
Mustafa'ya izzet ikram kıldılar.**

**Geçerek mihraba O hayr-ül-enam,
Enbiya ervahına oldu imam.**

**Gece durmadı yola oldu revan,
Bütün göklerden geçip etti seyran.**

**Her birinde türlü hikmetler gördü,
Cebrail'le varıp Sidre'ye erdi.**

**Cebrail'in durağıdır o makam,
Yerle gök ta ki turalıdan nizam.**

**Gelip Cebrail makamında durdu
Rahmeten il-âlemin ona sordu:**

**Bilemem, bu yolları ben nideyim,
Burada garibim, nere gideyim?**

**Cebrail dedi, sen ki Habibsin,
Sanma bu yerlerde öyle garipsin,**

**Burada bitti benim seyrangâhım,
İlerisinden dahi yok âgâhım.**

Eđer gesem zerre kadar ileri,
Yanarım hemen ey Hakkın serveri.

Dedi Cebrail'e o řah-ı cihan:
O halde sen yerinde kal bir zaman.

Söyleřirken Cebrail ile kelam,
Geldi Refref önüne, verdi selam.

Aldı o şah-ı cihanı o zaman,
Sidre'ye giderek getirdi heman.

Gördü gök ehli ibadette hepsi,
Her biri bir türlü taatte hepsi.

Hep gök ehli cümle karşı geldiler,
Mustafa'ya izzet ikram kıldılar.

Merhaba ya Muhammed dediler,
Ey řefaât kân-ı Ahmed dediler.

Her biri kutladı miracını,
Dediler giydin saadet tacını.

Yürü artık meydan senin bu gece,
Sultan ile sohbet senin bu gece.

Hepsi ile görüşüp geçti öte,
Varıp erişti O ulu hazrete.

Rabbimiz harfsiz, kelimesiz ve sessiz
Konuştu Mustafa ile şüphesiz.

Dedi ki mahbub-u matlubun benim,
Sevdiğin can ile mabudun benim.

Gece gündüz durmayıp istiyordun,
Bir kez görsem cemalini diyordun.

Gel Habibim sana âşık oldum ben,
Cümle halkı sana köle kıldım ben.

Ne muradın var ise kılam reva,
Eyleyem bir derde bin türlü deva.

Mustafa dedi ya Rabbel-âlemin.
Ey affı ve hediyesi çok kerim,

Mustafa dedi ya Rabbel-âlemin.
Ey affı ve hediyesi çok kerim,

O zayıf ümmetimin hali ne ola,
Hazretine nice onlar yol bula?

Ya İlahi hazretinden hacetim,
Şu dur ki, ola en makbul ümmetim.

Hak tealadan duyuldu bir nida,
Ya Habibim ben sana kıldım atâ.

Ümmetini sana verdim ey Habib,
Cennetimi onlara kıldım nasib.

Ey Habibim nedir, o ki diledin,
Bir avuç toprağa minnet eyledin.

Zatıma ayna edindim zatını,
Beraber yazdım adımla adını.

Ya Habibim anlıyorum ben seni,
Görmeğe hiç doyamazsın sen beni.

Tez varıp davet et kullarımı,
Ta gelip de göreler didarımı.

Göz açıp kapamadan Fahri cihan,
Ümmühanın evine geldi heman.

Her ne gelmişse Mirac'da başına,
Cümlesin haber verdi eshabına.

Dediler ey kible-i İslam-ı din,
Kutlu olsun sana Mirac-ı güzün.

Hepimiz kullarız, sen ise şahsın,
Gönlümüzde daim parlayan mahsın.

Bize, ümmet olmak devleti yeter,
Müslüman olmanın izzeti yeter.

Süleyman Çelebi

Kelimeler:

Ebter: Güdük, neticesiz, kısır

Mütemadiyen: Devamlı

Felek: Gök

Rahmeten lil-âlemin: Âlemlere rahmet olan Resulullah

Necat: Kurtuluş

Dürdane: İnci

Hayrülbeşer: İnsanların en iyisi

Nagehan: Hemen

Dilber: Güzel

Mehpeyker: Ay yüzlü

Nigâr: Güzel yüzlü sevgili

Muştu: Müjde

Hulk-i hasen: Güzel ahlak

İlm-i ledün: Bâtın ilmi

Kân: Menba, kaynak

Şefi-ül-müznibin: Günahlara şefaathçısı

Revan: Akan, uçan

Heman: Hemen

Semavat ü zemin: Yer ve gökler

Furkan: Kur'an-ı kerim

Ruşen: Parlak aydın

Gülşen: Gül bahçesi

Tahmid: Hamd

Tevhid: La ilahe illallah demek

Hümam: Himmetli

Hulle: Cennet elbisesi

Burak: Resulullahı miraca götüren hayvan

Burak-ı muteber: Uygun bir burak

Hayrülenam: İnsanlarını en iyisi

Seyrangah: Gezme yeri

Agâh: Haberdar

Mahbub: Sevilen

Matlub: İstek

Rabbelâlemin: Âlemlerin rabbi

Hacet: İstek

Atâ: Hediye

Güzin: Seçilmiş, beğenilmiş

Mah: Gökteki ay, mahveden, peygamberlik nuru. Küfür karanlıklarını mahvettiğinden, Resulullah'a mah da denmiştir